

РЕШЕНИЕ

№ 5286

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11634** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Д. И. Д. против съдебно решение № 3305/31.08.2025 г. по н.а.х.д. № 6516/2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 108 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-005880/20.03.2024 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което, на основание чл. 179, ал. 2, предл. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 23, ал. 1 ЗДвП.

Касаторът излага доводи за неправилност на съдебното решение, постановено в нарушение на материалния закон. Счита, че съдът е извършил преценка на фактите единствено на база събраните гласни доказателства от актосъставителя и описаното от него в протокола за ПТП. В тази връзка твърди, че щетите по превозните средства, настъпили в предна дясна част (за товарния автомобил) и в задна лява част (на лекия автомобил), не кореспондират на описания в протокола за ПТП и възприет от съда механизъм на ПТП, като последният не кореспондира и с гласните доказателства, събрани по делото. Навежда доводи, че съдебното решение е постановено при неизяснена фактическа обстановка, като съдът е следвало да разпита и водача на лекия автомобил с оглед установяване точната му посока на движение, както и маневрите, които са били извършени непосредствено преди ПТП. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и потвърденото с него НП. Претендира разноски за две инстанции.

Ответникът – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, в писмени бележки оспорва

касационната жалба и моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля К. – актосъставител, както и писмените доказателства, представени с административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. По приложението на материалния закон СРС е приел, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение по чл. 23, ал. 1 ЗДвП, като липсват смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което извършеното деяние не може да се квалифицира като маловажен случай.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от СРС факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че НП е издадено при безспорно установена фактическа обстановка.

Разпоредбата на чл. 23, ал. 1 ЗДвП, в относимата редакция, задължава по императивен начин водача на пътно превозно средство да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Несъмнено установено е, че с поведението си касаторът е нарушил произтичащите от горната разпоредба задължения и в резултат на неговото поведение е настъпило ПТП. Това обстоятелство категорично установяват писмените доказателства по делото, както и гласните такива, преценени в тяхната взаимовръзка и обусловеност. Фактът на удряне е достатъчен да обоснове извод, че касаторът не се е движил на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да избегне ПТП, не е осигурил необходимата дистанция и не е успял да спре своевременно. Разстоянието от движещото се пред него друго превозно средство, в редакцията на разпоредбата на чл. 23, ал. 1 ЗДвП към момента на извършване на нарушението, трябва да позволява избягване на удар при евентуално намаляване скоростта или рязко спиране. Тълкуването на цитираната разпоредба налага да се приеме, че скоростта, начинът на движението и дистанцията е въпрос на лична преценка и избор на всеки един водач на МПС, но при съблюдаване на ограниченията и рамките, поставени от ЗДвП. При това положение, в случаите от категорията на процесния, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача на превозното средство по чл. 179, ал. 2 ЗДвП (в относимата редакция), достатъчно е същият да не е съобразил дистанцията, респективно характера и интензивността на движението, в резултат на което, поради невъзможността му да спре, е станал причина за възникване на ПТП. В

тази връзка е уместно да се отбележи, че в хода на цялото производство – и пред административнонаказващия орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция, касаторът не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение.

Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитания свидетел, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП в хода на административнонаказателното производство. Редовно съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически констатации, още повече че в хода на производството от касатора не се представят доказателства за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност, касаторът не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства, а оспорването на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства.

Посоченият от касатора механизъм на ПТП би бил възможен при преминаване на лек автомобил А. РС6 А. в съседната пътна лента пред товарния автомобил и ударът настъпи преди завършване на маневрата, но тогава щетите по двата автомобила, както правилно е приел СРС, биха били в страничната част на превозните средства, като доказателства в тази насока не са събрани. Твърдяното от касатора не се подкрепя от нито едно доказателство по делото. Напротив, административната преписка дава възможност да се установят фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения АУАН. Описаният механизъм на ПТП е напълно изяснен, показанията на актосъставителя – свидетеля К., са разгледани в съвкупност с останалите доказателства по делото. Неоснователно касаторът твърди, че СРС е постановил обжалваното решение, като е извършил преценка на фактите единствено на база на събраните гласни доказателства от актосъставителя и описаното от него в протокола за ПТП. Настоящият състав счита, че свидетелските показания правилно са кредитирани от СРС като детайлни, подробни и последователни. Още повече, именно свидетелят К. е посетил местопроизшествието и е констатирал щетите по автомобилите, които кореспондират на отразеното в протокола за ПТП. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че въззивният съд, въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата, е изградил мнението си относно тяхната достоверност, като е изложил мотиви за преценката си. Механизма на извършване на пътно-транспортното произшествие се подкрепя и от установените щети по автомобилите, а участието на касатора в него се потвърждава и от подписаната от него декларация от 7.03.2024 г. Скицата, отразяваща местоположението на автомобилите към момента на ПТП, се основава на изявленията на водачите в попълнените от тях декларации, както и на оглед на ППС-та. Безпротиворечивите свидетелски показания, удостовереното в АУАН ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно – наказателното производство, вкл. и всички останали доказателствени средства /протокол за ПТП, скица/ по безспорен начин установяват механизма на ПТП и вината на участниците в него.

Неоснователно е и възражението на касатора, че СРС не е изяснил фактическата обстановка като не е разпитал по делото свидетелката К., ползваща дългосрочен болничен поради бременност. В случая показанията на водача на другия автомобил не са дадени поради обективни причини. Дори да беше разпитана като свидетел, показанията ѝ не биха променили безспорно установената фактическа обстановка, нито биха довели до друг правен резултат, тъй като, видно от

попълнената от Е. К. декларация за ПТП, фактическата обстановка, изложена от нея, кореспондира на посоченото в протокола за ПТП и приложената към него скица, както и на фактическата обстановка, установена в АУАН и НП.

Предвид изложеното, направените изводи по отношение на съставомерността на деянието и законосъобразността на АУАН и НП се споделят изцяло от настоящия съдебен състав. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона. Нарушението е подведено правилно към съответната санкционна норма в относимата към датата на извършване на нарушението редакция, като наложената от административнонаказващия орган глоба е по вид и размер, определен в съответната на извършеното нарушение правна норма.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на касатора не следва да се присъждат разноски. Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66, 47 евро /равностойност на 130 лв./, определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3305/31.08.2025 г. по н.а.х.д. № 6516/2024 г. на СРС, НО, 108 състав.

ОСЪЖДА Д. И. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро /равностойност на 130 лв./, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

председател

членове